

Účastníci původního řízení

Žalobci: X (C-72/14), T. A. van Dijk (C-197/14)

Žalovaní: Inspecteur van Rijksbelastingdienst (C-72/14), Staatssecretaris van Financiën (C-197/14)

Výrok

- 1) Článek 7 odst. 2 písm. a) nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 ze dne 14. června 1971 o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby a jejich rodiny pohybující se v rámci Společenství, jakož i článek 10c až 11a, 12a a 12b nařízení Rady (EHS) č. 574/72 ze dne 21. března 1972, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení (EHS) č. 1408/71 změněných a aktualizovaných nařízením Rady (ES) č. 118/97 ze dne 2. prosince 1996, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 647/2005 ze dne 13. dubna 2005, musí být vykládány v tom smyslu, že osvědčení vydané příslušnou institucí členského státu ve formě osvědčení E 101 jako doklad o tom, že se na pracovníka vztahují předpisy tohoto členského státu o sociálním zabezpečení, ačkoli se na tohoto pracovníka vztahuje Dohoda o sociálním zabezpečení lodníků na Rýně přijatá mezivládní konferencí pověřenou revizí dohody ze dne 13. února 1961 o sociálním zabezpečení lodníků na Rýně, podepsaná v Ženevě dne 30. listopadu 1979, není závazné pro instituce jiných členských států. Skutečnost, že instituce, která jej vydala, neměla v úmyslu vydat skutečné osvědčení E 101, ale použila vzorový formulář tohoto osvědčení z administrativních důvodů, je v tomto ohledu irelevantní.
- 2) Článek 267 třetí pododstavec SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že takový vnitrostátní soud, jako je předkládající soud, proti jehož rozhodnutím nelze podat podle vnitrostátního práva opravný prostředek, nemá povinnost obrátit se na Soudní dvůr Evropské unie pouze z toho důvodu, že vnitrostátní soud nižšího stupně položil Soudnímu dvoru Evropské unie předběžnou otázku ve věci podobné té, která mu byla předložena a týká se zcela totožné problematiky, ani nemusí vyčkat na odpověď na tuto otázku.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 142, 12.5.2014.
Úř. věst. C 223, 14.7.2014.

Rozsudek Soudního dvora (pátého senátu) ze dne 10. září 2015 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Raad van State – Nizozemsko) – Nannoka Vulcanus Industries BV v. College van gedeputeerde staten van Gelderland

(Věc C-81/14) ⁽¹⁾

„Řízení o předběžné otázce — Směrnice 1999/13/ES — Příloha II B — Znečištění ovzduší — Těkavé organické sloučeniny — Omezování emisí — Používání organických rozpouštědel při některých činnostech a v některých zařízeních — Povinnosti použitelné na stávající zařízení — Prodloužení lhůty“

(2015/C 363/12)

Jednací jazyk: nizozemština

Předkládající soud

Raad van State

Účastníci původního řízení

Žalobkyně: Nannoka Vulcanus Industries BV

Žalovaný: College van gedeputeerde staten van Gelderland

Výrok

- 1) Příloha II B směrnice Rady 1999/13/ES ze dne 11. března 1999 o omezování emisí těkavých organických sloučenin vznikajících při používání organických rozpouštědel při některých činnostech a v některých zařízeních musí být vykládána v tom smyslu, že prodloužení lhůty, které je stanoveno v jejím bodě 2 prvním pododstavci písm. i), lze přiznat provozovateli „zařízení“ ve smyslu čl. 2 bodu 1 této směrnice pro realizaci jeho plánu snižování emisí těkavých organických sloučenin, jestliže náhražky s nízkým nebo nulovým obsahem rozpouštědel jsou ještě ve stavu vývoje, ačkoli pro toto zařízení lze předpokládat konstantní obsah netěkavých látek ve výrobku, který může být využit k definici referenčního bodu pro snižování emisí.
- 2) Příloha II B bod 2 první pododstavec písm. i) směrnice 1999/13 musí být vykládána v tom smyslu, že prodloužení lhůty pro realizaci plánu snižování emisí těkavých organických sloučenin vyžaduje povolení příslušných orgánů, které předpokládá předchozí žádost dotčeného provozovatele. Za účelem určení, zda se prodloužení lhůty musí poskytnout provozovateli k realizaci plánu snižování emisí těkavých organických sloučenin, a stanovení rozsahu případně poskytnutého prodloužení lhůty přísluší těmto příslušným orgánům, aby v rámci posuzovací pravomoci, kterou mají, především ověřily, že náhražky, které jsou vhodné pro použití v dotčených zařízeních a mohou snížit emise těkavých organických sloučenin, se skutečně vyvíjejí a že probíhající práce mohou s ohledem na poskytnuté poznatky dospět k vyvinutí takových výrobků a že neexistuje alternativní opatření, které by při nižších nákladech mohlo vést k srovnatelnému nebo dokonce většímu snížení emisí, a zejména že už nejsou dostupné jiné náhražky. Mimoto je třeba zohlednit poměr mezi snížením emisí, které umožní náhražky, jakož i náklady na tyto výrobky, a dodatečnými emisemi vyplývajícími z prodloužení lhůty, jakož i náklady případných alternativních opatření. Délka prodloužení lhůty nesmí přesáhnout nezbytný čas na vývoj náhražek. Uvedené je třeba posoudit s ohledem na všechny relevantní skutečnosti, a zejména s ohledem na objem dalších emisí, který vyplývá z prodloužení lhůty, a případné náklady na alternativní opatření, ve vztahu k rozsahu snížení emisí, které umožní náhražky, které se vyvíjejí, a k nákladům na tyto výrobky.

(¹) Úř. věst. C 142, 12.5.2014.

Rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) ze dne 8. září 2015 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Tribunale di Cuneo – Itálie) – trestní řízení proti Ivu Tariccovi a dalším

(Věc C-105/14) (¹)

„Řízení o předběžné otázce — Trestní řízení týkající se trestných činů v oblasti daně z přidané hodnoty (DPH) — Článek 325 SFEU — Vnitrostátní právní úprava stanovící absolutní promlčecí lhůty, které mohou vést k beztrestnosti trestných činů — Potenciální ohrožení finančních zájmů Evropské unie — Povinnost vnitrostátního soudu neuplatnit jakákoli ustanovení vnitrostátního práva, která by mohla ohrozit splnění povinností, jež členským státům ukládají unijní právní předpisy“

(2015/C 363/13)

Jednací jazyk: itaština

Předkládající soud

Tribunale di Cuneo